

Opgericht door H. C. Voorhoeve Jzn. | Vereerd door de intekening van Hare Majesteit de Koningin.

Onder Redactie van J. N. Voorhoeve, Den Haag.

Met vaste medewerking van de Heeren: H. J. EMOUS, Amsterdam; Dr. B. H. GEBHARDT, New-York; A. J. HOOGENBIRK, Amsterdam; TEN KATE, Rotterdam; P. J. KLOPPERS, Groningen; A. LUKKIEN, Den Haag. L. PENNING, Arnhem; J. POSTMUS, Amsterdam; Dr. J. VOORHOEVE, Dillenburg; N. A. J. VOORHOEVE, Den Haag, en van de Dames: H. S. S. KUIJPER en WILH. RIEM-VIS, Den Haag.

CATSIANA.

I. Zijn eigen keten.

Korts was ick in een vreemde stadt;
Daer sag men, ick en weet niet wat,
Een vreemde saeck, een wonder dingh,
Dat bleef in mijn erinnering.
Gunt, vrienden, dat ik 't u vertel
En so 't je leert, so isset wel.

'k Sag voor een waegen, swaer belaan,
Twee sterke, forsse paerden gaen,
Die liepen snellijck met de vracht
So lank den voerman 't noodig dacht;
Doch moght het span niet verder gaen,
Ei siet, wat gingh de man bestaen?
Hij nam een ijsre keten, vast
Geborghen tusschen pak en last,
Een keten, daer een plumpe kloot,
Aan was gekloncken swaer als loot,
So nam hij keten saem en bal
En smacten op de straet het al. —
En of oock 't span wou verder gaen,
En of de man 't alleen liet staen,
De keten, aen den waegen vast
Als aen den kloot, hield paerd en last;
En of 't gediert ook wou vooruit,
't Wert van dien bant in 't gaen gestuit,
De last, die 't self had meegevoert,
Hielt thans het self oock vastgesnoert.

Toen heb ick tot mijselg geseyt:
Also is 't dat de saeke leyt
Met hem, die in de sonde leeft,
En daertoe sijn begeerten heeft.
Hij trekt gestaegh het swaere pack
En draegt sijn eigen ongemak,
Tot komt de tijt van stille staen.
Nogh is hij willens voort te gaen,
Doch sie, de swaere, looden last,
Die houdt hem aen der aerden vast.
Die maect hem een gevanghen man.
Wat wils hij sij, hij niet en kan,

De sonde, die hij met sigh droeg,
Hem selven nu in ketens sloegh.

Wilt hier op merken, jongh gesel,
Eer u ook de ijsren bant beknel!

II. Ghespeel en ghequeel.

Lest quam ick bij een werreckplaets,
Al in het shaftuyr, als de maets
Getoghen waeren nae haer huys.
Met hoorden ick een vreemt geruys,
Een soet geluyt, een luyden clanc:
Daer was gequeel, daer was gesanck.
'k Trad bij. — Aenhoort nu wat ick vant:
Ick sagh een frissche, sneege quant,
Die song en speelden al sijn maght,
Nu klonk het luyt en dan weer saght;
Die leepert keek so gul en blij
En sette heel het hart er bij,
Terwijl sijn vroolick liet het spel
Was tot een soeten metgesel.

Doe 'k had gehoort met naerstigheyt,
Heb ick hem vrindlyck danck gheseyt,
En ginck mijns weegs, met deesen sin:
Wat nutte leeringh steect hierin!
Al sit alleen dees' jong gesel,
Hij treurt niet, maer is wonder wel,
Hij broeit gheen quaet oock in het hoofd,
Noch boose kool een ander stoof,
Maer met een liet den Schepper eert,
Die hem so schoone conste leert.
Dies segh ick ieder jonck ghesel:
Beoefen sangh en snarenspeel.
Dat hout van boosheyt veel u ver. —
Merck Davids voorbeelt, eeuwen her,
En Luthers woord, dat „musica
Verdrijft den duyvel" — volgt 'et na!

A. J. HOOGENBIRK.